

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/801/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6614213722
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 01. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ivica Hanusková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6614213722.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici v právnej veci navrhovateľa PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Bratislava 26, Pribinova 25, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pribinova 25, P.O.BOX 41, proti odporcovi C. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom Q. XXX, za účasti vedľajšieho účastníka na strane odporcu VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, so sídlom Bratislava, Šafárikovo námestie 7, IČO: 42 362 962, právne zastúpeného JUDr. Bohdanom Jakubisom, advokátom, advokátska kancelária so sídlom Bratislava, Dobrovičova 13, o zaplatenie 1.554,56 € s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/128/2014-69 zo dňa 28. 07. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok, ktorým okresný súd doplnil rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/128/2014-63 zo dňa 22. 05. 2015 tak, že navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy právneho zastúpenia vo výške 89,16 € na účet jeho právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, p o t v r d z u j e .

Navrhovateľ je povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy odvolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 44,08 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Bohdana Jakubisa, do troch dní.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd doplnil rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 4C/128/2014-63 zo dňa 22. 05. 2015 tak, že navrhovateľovi uložil povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 89,16 € na účet jeho právneho zástupcu, a to do troch dní od právoplatnosti tohto dopĺňujúceho rozsudku.

V odôvodnení napadnutého rozhodnutia okresný súd uviedol, že vo veci samej bolo rozhodnuté rozsudkom dňa 22. 05. 2015 tak, že okresný súd zaviazal odporcu na zaplatenie sumy 341,78 € s príslušenstvom, návrh navrhovateľa v časti prevyšujúcej sumu 341,78 € s príslušenstvom zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že odporcovi sa náhrada trov konania nepriznáva. Pri písomnom vyhotovení rozsudku súd zistil, že nerozhodol o trovách právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka, ktoré si tento uplatnil podaním dňa 16. 03. 2015 vo výške 169,52 €. Vzhľadom na to, že v rozhodnutí vo veci samej okresný súd o náhrade trov konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 2 O. s. p., uvedené ustanovenie aplikoval i pri rozhodovaní o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka. Aplikujúc ust. § 166 ods. 1, 2 O. s. p. následne preto uložil navrhovateľovi povinnosť nahradiť vedľajšiemu účastníkovi trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia, a to v takom rozsahu, v akom toto právo prináležalo odporcovi, t. j. v rozsahu 56,02 %. Vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu priznal náhradu trov právneho zastúpenia za dva úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia a vyjadrenie vo veci), teda 2 x 71,37 € spolu s 1 x režijným paušálom vo výške 8,04 € a 1 x režijným paušálom vo výške 8,39 €, spolu 159,17 €. Z uvedenej sumy predstavuje 56,02 % čiastku 89,16 €, v akej výške okresný súd vedľajšiemu účastníkovi i náhradu trov právneho zastúpenia priznal s tým, že tieto

mu je povinný navrhovateľ nahradiť na účet jeho právneho zástupcu v zmysle ust. § 149 ods. 1 O. s. p.. Na záver okresný súd uviedol, že vedľajší účastník si vo vyúčtovaní trov právneho zastúpenia uplatnil 2 x režijný paušál vo výške 8,39 €, ale vzhľadom k tomu, že právny zástupca prevzal zastupovanie ešte v roku 2014, prináleží mu za prvý úkon (prevzatie a príprava zastúpenia) režijný paušál len vo výške 8,04 €.

Proti tomuto rozsudku, a to proti výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka podal v zákonnej 15 dňovej lehote (§ 204 ods. 1, veta prvá O. s. p.), odvolanie navrhovateľ. Namietal nezákonnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutia o náhrade trov konania najmä z dôvodu, že rozhodnutie neobsahuje žiadne zdôvodnenie účelnosti trov právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka. Trovy právneho zastúpenia vedľajšieho účastníka podľa neho predstavujú náhradu odmeny aj za predloženie podania, ktoré svojim obsahom je šablonovitým opakovaním podaní predkladaných v nespočetnom množstve prípadov. Osobitosť združení na ochranu spotrebiteľa teda však spočíva v tom, že sa mu na základe a v súvislosti s jeho činnosťou priznávajú aj osobitné práva a postavenie. Ak už raz zákonodarca priznal nejakému subjektu určité osobitné postavenie aj vo vzťahu k súdnemu konaniu, potom vychádzal z logického predpokladu, že tento subjekt bude odborne personálne a materiálne pripravený na vykonávanie svojej činnosti. Združenie, ako vedľajší účastník v tomto prípade miesto toho, aby zastupovalo spotrebiteľa, vstupuje do konania vždy už zastúpené právnym zástupcom, pričom aj Najvyšší súd SR vyslovil, že opakové podávanie toho istého podania len so zmenou účastníka nie je opodstatneným základom na priznanie náhrady trov konania. Navyiac z napadnutého rozhodnutia nevyplýva ani spôsob, akým súd vyhodnotil kritérium účelnosti ohľadne rozhodnutia o náhrade trov konania, aké skutočnosti vzal do úvahy a aké skutkové závery z nich vyvodil, a tieto následne právne posúdil. Na záver poukázal na skutočnosť, že vedľajší účastník nespĺnil zo zákona mu vyplývajúcu povinnosť, a to predložiť súhlas odporcu, na strane ktorého vystupuje s jeho vstupom do konania v zmysle novely Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 353/2014 Z. z.. Navrhol, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu v napadnutom výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka zmenil tak, že vedľajšiemu účastníkovi neprizná náhradu trov právneho zastúpenia.

Vedľajší účastník na strane odporcu k odvolaniu navrhovateľa v písomnom vyjadrení uviedol, že rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza zo správneho právneho posúdenia veci, a preto je vecne správne. Poukázal na to, že odporca bol v konaní úspešný v dôsledku jeho aktívnej účasti v konaní, keď poukázal na viaceré nedostatky zmluvných dojednaní, ktoré boli obsahom zmluvy, na základe ktorej si navrhovateľ uplatňoval voči odporcovi svoju pohľadávku. Poukázal na to, že zmluva neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ako aj na to, že dohoda vo výške úrokov alebo odmeny za poskytovanie úveru sa prieči dobrým mravom, a preto je neplatná. Jeho právne argumenty boli opodstatnené, v dôsledku čoho bol návrh navrhovateľa z väčšej časti zamietnutý. Zdôraznil, že navrhovateľ uplatňuje dlhodobo nepriaznivé podmienky v spotrebiteľskej zmluve, úroky, ktoré sú v rozpore s dobrými mravmi a sú neprimerane vysoké, ako aj premlčané pohľadávky na celom území SR. Okresný súd preto správne vyhodnotil úkony vedľajšieho účastníka ako účelné a hospodárne v súlade s § 47 ods. 2 Ústavy SR, ako aj novelizovaného znenia ust. § 137 O. s. p.. V súvislosti s účelnosťou trov právneho zastúpenia poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6MCdo/5/2013 ako aj rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 457/2014, ako aj viaceré rozhodnutia krajských súdov Slovenskej republiky. Navrhol preto, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu, a to v jeho napadnutej časti o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka potvrdil ako vecne správny.

Krajský súd, ako súd odvolací (§ 10 ods. 1 O. s. p.) prejednal odvolanie viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. a bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. odvolaním napadnutý výrok rozsudku okresného súdu o povinnosti navrhovateľa nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu trovy konania, podľa § 219 ods. 1 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

V prejednávanej veci je nesporné, že predmetom konania je nárok vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy. Pre správne rozhodnutie v tomto konaní je preto potrebné primárne zodpovedať na otázku, či všeobecná ochrana práv spotrebiteľov (resp. vo všeobecnosti akýkoľvek subjekt, ktorého predmetom činnosti je ochrana práv spotrebiteľa) je oprávnený vystupovať v konaní ako vedľajší účastník, a ak áno, či sa ako vedľajší účastník môže v konaní nechať právne zastupovať advokátom a v prípade kladnej odpovede na prvé dve otázky, či mu v súvislosti s týmto právnym zastupovaním môže vzniknúť právo na náhradu trov konania, resp. trov právneho zastúpenia.

Z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p. v znení účinnom do 31.12.2014 vyplýva, že ako vedľajší účastník môže sa popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania ten, kto má právny záujem na jeho výsledku, pokiaľ nejde o konanie o rozvod, neplatnosť manželstva alebo určenie, či tu manželstvo je alebo nie je.

Podľa § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014, ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Toto ustanovenie (ktoré bolo do Občianskeho súdneho poriadku zavedené s účinnosťou od 15. 10. 2008 zákonom č. 384/2008 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok) dáva možnosť, aby v prípade tzv. spotrebiteľských sporov vstúpila do konania ako vedľajší účastník taká právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu, za ktorý sa (podľa poznámky 10a uvedenej v tomto ustanovení) považuje aj zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov. Z dôvodovej správy k tejto právnej úprave vyplýva, že jej cieľom bolo umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby a združenia. Keďže ustanovenie § 93 ods. 2 O. s. p. je z hľadiska systematického zaradenia vo vzťahu k ustanoveniu § 93 ods. 1 O. s. p. špeciálnym ustanovením, možno vyvodiť, že v tomto prípade sa nevyžaduje splnenie všeobecnej podmienky pre pripustenie vstupu do konania vyplývajúcej z ustanovenia § 93 ods. 1 O. s. p., ktorou je existencia právneho záujmu na výsledku konania.

V konaní má vedľajší účastník rovnaké práva a povinnosti ako účastník. Koná však iba sám za seba. Ak jeho úkony odporujú úkonom účastníka, ktorého v konaní podporuje, posúdi ich súd po uvážení všetkých okolností (§ 93 ods. 4 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014).

Z citovaných ustanovení jednoznačne vyplýva, že vzhľadom na spotrebiteľský charakter sporu, VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV má oprávnenie vystupovať v tomto konaní ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa), pričom nemusí preukazovať "právny záujem na jeho výsledku", pretože (ako už bolo uvedené vyššie) možnosť aby vystupoval ako vedľajší účastník na strane odporcu (spotrebiteľa) mu dáva priamo špeciálna zákonná úprava uvedená v ustanovení § 93 ods. 2 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014. Keďže ustanovenie § 93 ods. 4 O. s. p. v znení účinnom do 31. 12. 2014 výslovne upravuje, že vedľajší účastník má v konaní rovnaké práva a povinnosti ako účastník, z toho možno vyvodiť len jeden záver, a to, že vedľajší účastník má (rovnako ako akýkoľvek hlavný účastník) jednak právo na právnu pomoc pred súdmi, čo je základné ústavné právo (článok 47 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky), ktoré sa v rámci civilného súdneho konania realizuje možnosťou zabezpečiť si kvalifikované právne zastúpenie splnomocneným právnym zástupcom - advokátom, a samozrejme má i právo na náhradu trov konania, kam podľa ustanovenia § 137 ods. 1 O. s. p. bez akýchkoľvek pochybností patrí i náhrada trov právneho zastúpenia. Navyše ani samotný Občiansky súdny poriadok vo svojich ustanoveniach nevyklučuje, aby účastník odborne spôsobilý hájiť svoje záujmy v konaní pred súdom, sa nemohol dať zastúpiť zástupcom a aby len z tohto dôvodu mu nemala byť priznaná náhrada trov vzniknutých v súvislosti s právnym zastupovaním.

Podľa článku 29 Ústavy SR sa totiž právo združovať sa zaručuje každému a výkon tohto práva je možné obmedziť len v prípadoch ustanovených zákonom, ak je to v demokratickej spoločnosti nevyhnutné pre bezpečnosť štátu, na ochranu verejného poriadku, predchádzanie trestným činom alebo na ochranu práv a slobôd iných. Preto sa v občianskych združeniach (v výnimkou platiacou pre odborové organizácie podľa § 2 ods. 4 zákona č. 83/1990 Zb. o združovaní občanov) môžu združovať akékoľvek subjekty práva, a to bez ohľadu na skutočnosť, či sú odborne spôsobilé vykonávať všetky činnosti, ktoré to ktoré občianske združenie vykonáva. Preto napríklad občianske združenie, ktorého účelom je ochrana práv spotrebiteľa, môže byť tvorené napríklad výlučne len laikmi z oblasti práva a svoju činnosť v rámci súdnych konaní nutne realizovať (ak chce ochranu spotrebiteľa v súdnom konaní efektívne zabezpečiť) prostredníctvom tretích splnomocnených osôb, napríklad prostredníctvom advokáta. A rovnako môže byť takéto združenie tvorené odborníkmi z oblastí ochrany spotrebiteľa pôsobiacimi napríklad v oblasti potravinárstva, skúšobníctva kvality výrobkov a pod., ktorá skutočnosť by rovnako neznamenal, že uvedené osoby dokážu spotrebiteľovi poskytnúť kvalifikovanú pomoc aj v súdnom konaní bez pomoci právne kvalifikovanej osoby. Zo samotnej skutočnosti, že vedľajší účastník je podľa znenia svojich stanov založený za účelom ochrany spotrebiteľa, teda nemožno (tak ako to urobil navrhovateľ) ešte vyvodiť, že vedľajší účastník je sám o sebe spôsobilý kvalifikovanú pomoc spotrebiteľovi v rámci súdneho konania

poskytnúť. Uvedené platí tým skôr, že v konaní nebolo preukázané, že by členmi vedľajšieho účastníka boli osoby, ktoré majú právnické vzdelanie.

V prejednávanej príhode došlo v prevažnom rozsahu k zamietnutiu návrhu navrhovateľa preto, že zmluva, na základe ktorej si nárok uplatňoval, nespĺňala náležitosti zák. č. 129/2010 Z. z. a vzhľadom na judikovanú bezúročnosť a bezpoplatkovosť zmluvy o revolvingovom úvere, súd návrh navrhovateľa v časti prevyšujúcej sumu 341,78 € spolu s príslušenstvom ako nedôvodný zamietol. Z uvedeného preto vyplýva, že pokiaľ o náhrade trov konania okresný súd rozhodoval podľa ust. § 142 ods. 2 O. s. p., postupoval vecne správne.

Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky je, že každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanovení zákon.

Právo na právnu pomoc sa priznáva každému, fyzickej osobe aj právnickej osobe, štátnemu orgánu, ak vystupuje v spore ako žalovaná strana. Hlavný význam práva na právnu pomoc spočíva v tom, že orgány uvedené v čl. 47 ods. 2 Ústavy SR majú zodpovedajúcu povinnosť nebrániť účastníkom, aby v konaní pred nimi využívali právnu pomoc. Súčasťou základného práva na právnu pomoc je aj právo na úhradu účelne vynaložených trov konania. V tejto súvislosti má vedľajší účastník rovnaké možnosti ako ktorýkoľvek iný účastník v konaní v súvislosti s riešením otázky svojho právneho zastúpenia v rámci zákonom upravených možností, t. j. nemôže byť vopred vylúčený z voľby možnosti zvoliť si na svoje zastupovanie advokáta. Trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, nakoľko boli v príčinnej súvislosti s jeho procesným postojom k predmetu konania (viď nálezy Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 78/03), ak po dôvodne uvedených argumentoch vedľajšieho účastníka, ktorý poukázal na to, že zmluva o revolvingovom úvere uzavretá medzi účastníkmi konania neobsahuje obligatórne náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, bol v zmysle ust. § 11 zák. č. 129/2010 Z. z. spotrebiteľský úver poskytnutý na jej základe považovaný za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho okresný súd v prevažnej miere návrh navrhovateľa zamietol.

Je nepochybné, že odporca a vedľajší účastník na strane odporcu boli v konaní v rozsahu 56,02 % úspešní. Konanie vo veci vyvolal práve navrhovateľ, pričom vstup vedľajšieho účastníka do konania a oprávnenie na tento vstup mu vyplýva priamo z Občianskeho súdneho poriadku, a to z ustanovenia § 93 ods. 2 O. s. p., podľa ktorého ako vedľajší účastník sa môže popri navrhovateľovi alebo odporcovi zúčastniť konania aj právnická osoba, ktorej predmetom činnosti je ochrana práv podľa osobitného predpisu.

Osobitným predpisom mal zákonodarca na mysli najmä zákon č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Úprava má za cieľ umožniť širšiu ochranu osobám, na ochranu ktorých sú zriaďované rôzne právnické osoby najmä združenia a súvisí aj s transpozíciou rôznych smerníc určených na ochranu spotrebiteľa, osôb, vo vzťahu ku ktorým bola porušená zásada rovnakého zaobchádzania a pod.. Cieľom navrhovanej úpravy je rozšíriť ochranu práv na prípady, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem, avšak v ktorých by bolo veľmi problematické zo strany subjektov - ktoré majú vzhľadom na svoje zameranie alebo predmet činnosti záujem na ochrane tohto verejného záujmu - vstupovať do konania ako vedľajší účastníci. V praxi ide hlavne o Združenie na ochranu spotrebiteľov. V danom prípade nešlo o paušálny vstup do konania, nakoľko ako bolo vyššie uvedené, k zamietnutiu návrhu došlo práve v dôsledku kvalifikovane poskytnutej obrany vedľajším účastníkom. Odvolací súd, teda, opätovne zdôrazňuje, že trovy právneho zastúpenia boli vynaložené účelne, nakoľko boli v príčinnej súvislosti s procesným postojom vedľajšieho účastníka k predmetu konania, ak po dôvodne uvedených argumentoch vedľajšieho účastníka bol návrh navrhovateľa v prevažnej väčšine zamietnutý. K uvedenému argumentu odvolací súd na záver dodáva, že k neúčelnému vzniku trov konania dochádza samotným podaním návrhu v prípade, ak v prevažnej väčšine bol nárok navrhovateľa nedôvodný a v tomto rozsahu okresným súdom zamietnutý.

Ak navrhovateľ v odvolaní namietal to, že vedľajší účastník si nespĺnil svoju povinnosť vyplývajúcu mu z novely Občianskeho súdneho poriadku zák. č. 353/2014 Z. z., odvolací súd k uvedenému uvádza nasledovné:

Účelom postavenia vedľajšieho účastníka ako právnickej osoby založenej na ochranu práv spotrebiteľa, ktorý vstupuje do konania podľa § 93 ods. 2 O. s. p. účinného od 15. 10. 2008 je v zmysle dôvodovej správy k tomuto ustanoveniu rozšíriť ochranu práv aj na práva spotrebiteľov, na ochrane ktorých existuje dôležitý verejný záujem a teda umožniť právnickým osobám založeným na tento účel chrániť práva spotrebiteľov v občianskom súdnom konaní v procesnom postavení vedľajších účastníkov. V prejednávanej veci musí súd brať na zreteľ, že existujú dva typy vedľajšieho účastníctva a v prípade, ak zo zákona vstúpila do určitého konania právnická osoba, činnosť ktorej je zameraná na ochranu práv spotrebiteľa, potom na vstup alebo zotrvanie v konaní, príp. na možnosť uskutočňovať právne úkony v takomto konaní, tomuto typu vedľajšieho účastníka nemožno klásť žiadne ďalšie podmienky okrem tých, ktoré sú stanovené v § 93 ods. 4, druhá a tretia veta O. s. p. Iba uvedený výklad totiž dôsledne zodpovedá tomu, že všeobecné súdy sú povinné vykladať a používať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, v súlade s účelom základného práva na súdnu ochranu. Aplikáciou a výkladom týchto ustanovení nemožno obmedziť základné práva na súdnu ochranu bez zákonného podkladu. Všeobecný súd musí súčasne vychádzať z toho, že všeobecné súdy majú poskytovať v občianskom súdnom konaní ochranu zákonnosti tak, aby bola zabezpečená spravodlivá ochrana práv a oprávnených záujmov účastníkov. Pokiaľ je potom účelom ustanovenia § 93 ods. 2, v spojení s § 93 ods. 4 O. s. p. zvýšiť ochranu určitých subjektov prostredníctvom právnických osôb, ktorých predmetom činnosti je práve ochrana záujmov týchto subjektov, nemožno mať pochybnosti o tom, že je v súlade s uvedeným účelom právnej úpravy, uvedeným právnickým osobám zabezpečiť účinné právne prostriedky ochrany, ktoré by mohli v prospech chránených subjektov využiť.

Novela Občianskeho súdneho poriadku zákonom č. 353/2014 Z. z. s účinnosťou od 01. 01. 2015 neobsahuje ustanovenia prechodného charakteru, preto novelizované znenie §-u 93 ods. 2 a 3 O. s. p. je možné aplikovať na právne vzťahy odo dňa účinnosti tohto zákona, teda od 01. 01. 2015. Oznámenie o vstupe vedľajšieho účastníka do konania bolo doručené okresnému súdu pred 01. 01. 2015. Uvedený právny záver nespochybňuje ani dôvodová správa k zák. č. 353/2014 Z. z. ak konštatuje, že odstraňuje interpretačné problémy praxe súdov, ak z uvedeného v žiadnom prípade nevyplýva, že by uvedená novela zák. č. 353/2014 Z. z. mala byť aplikovaná i na právne vzťahy vzniknuté pred jeho účinnosťou. Podmienky na vstup vedľajšieho účastníka do konania zavedené právnou úpravou účinnou od 01. 01. 2015 nemožno aplikovať na tie prípady, kedy vedľajší účastník do konania vstúpil ešte za účinnosti starej právnej úpravy, ktorá takéto podmienky pre vznik vedľajšieho účastníctva nezakotvovala, pretože by sa tak podľa novej právnej úpravy posudzoval vznik právnych vzťahov a nadobudnutých práv (ktoré vedľajšiemu účastníkovi jeho vstupom do konania vznikli), ku ktorému došlo pred jej prijatím.

I keď z napadnutého rozhodnutia nevyplýva spôsob, akým súd vyhodnotil kritérium účelnosti ohľadne rozhodnutia o náhrade trov konania, je nevyhnutné poukázať na to, že ust. § 142 ods. 2 O. s. p. je predovšetkým aplikované v súlade s výkladom znenia tohto ustanovenia v prípade, ak ani jeden z účastníkov konania nie je v celom rozsahu úspešný. Okolnosť, že odporca, ako i vedľajší účastník na jeho strane boli v konaní v prevažnom rozsahu úspešní, nebola spochybnená ani samotným navrhovateľom. Postačuje, ak uvedené dôvody, na základe ktorých okresný súd o náhrade trov konania rozhodol, a voči ktorému navrhovateľ podal odvolanie, preskúmal odvolací súd, ktorý námietky navrhovateľa uvedené v odvolaní nepovažoval za dôvodné. Okresný súd sa správne pri rozhodovaní o náhrade trov konania zamerá len na argumenty, ktoré sú z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považované za rozhodujúce, pretože všeobecný súd - prvostupňový súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, vrátane rozhodnutia o náhrade trov konania.

Okresný súd vzhľadom na skutočnosť, že pri rozhodovaní vo veci samej rozsudkom zo dňa 22. mája 2015 sp. zn. 4C/128/2014-63 opomenul rozhodnúť o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka, postupoval vecne správne a k doplneniu tohto rozhodnutia o výrok o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka postupoval v zmysle ust. § 166 ods. 1 O. s. p. . Napriek tomu, že súd má v rozsudku rozhodnúť o celom predmete konania, môže dôjsť k situácii, že súd opomenie v rozsudku (výroku) rozhodnúť o niektorej časti predmetu konania, napr. o trovách konania, ako tomu bolo aj v prejednávanom prípade. Ak sa tak stalo, súd môže v opomenutej chýbajúcej časti výrok doplniť, a to vyhlásením doplňujúceho rozsudku (spravidla ak ide o chýbajúcu časť vo veci samej), alebo vydaním doplňujúceho uznesenia (ak sa o chýbajúcej časti inak rozhoduje uznesením, napr. ak ide o náhradu trov konania). Pokiaľ teda ide o doplnenie rozsudku o výrok o trovách konania vzhľadom na to, že výrok o trovách konania nestráca povahu uznesenia ani vtedy, ak je súčasťou rozsudku, k doplneniu rozsudku v tejto časti mohlo dôjsť

formou uznesenia. Okresný súd napriek vyššie uvedenému rozhodol tak, že doplňujúci výrok o náhrade trov konania vydal v rámci doplňujúceho rozsudku, ktorá skutočnosť však nespôsobuje procesnú, ani vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia.

Vzhľadom na uvedené, odvolací súd nepovažuje odvolanie navrhovateľa za dôvodné a napadnuté rozhodnutie okresného súdu vo výroku o náhrade trov konania vedľajšieho účastníka na strane odporcu považoval v celom rozsahu za vecne správne, preto ho v zmysle ust. § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.

O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 142 ods. 1 O. s. p. v spojení s ust. § 224 ods. 1 O. s. p., teda podľa úspechu v odvolacom konaní. Navrhovateľ v odvolacom konaní nebol úspešný, preto mu nevznikol nárok na náhradu trov konania. Odporca bol v odvolacom konaní boli úspešný, avšak náhradu trov odvolacieho konania si v zmysle ust. § 151 ods. 1 veta prvá O. s. p. neuplatnil a z obsahu spisu mu žiadne trovy odvolacieho konania nevyplývajú. Odvolací súd tak priznal náhradu trov odvolacieho konania, ktoré pozostávajú z trov právneho zastúpenia vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu, ktorý bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný. Uvedené trovy právneho zastúpenia predstavujú odmenu za jeden úkon právnej služby, a to za vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 29. 09. 2015 (§ 14 ods. 3 písm. b) vyhlášky MS SR č. 655/2004 Z. z.) vo výške 35,69 € v zmysle § 10 ods. 1 Vyhlášky + režijný paušál vo výške 8,39 € v zmysle § 16 ods. 3 Vyhlášky. Trovy právneho zastúpenia tak v odvolacom konaní spolu predstavujú sumu 44,08 €, ktoré je navrhovateľ povinný nahradiť vedľajšiemu účastníkovi na strane odporcu na účet jeho právneho zástupcu, advokáta, v zmysle ust. § 149 ods. 1 O. s. p. .

Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu odvolanie nie je prípustné.